

Отиски-самотиски

ГНИЛИЙ ДЕНЬ.
БЕРЕЗОВИЙ РАЙ.
ПУСТИЙ ТУМАН.
СОЛОДКИЙ ГЕКТАР.

Галина КОЛЯДЕНКО.
Житомирська обл.

Караоке

Ми ще дужче незалежні
за останній стали час:
жодна гривня у кишені
не залежується в нас!

СЛОВНИК-ЖАРТІВНИК

ЗАБІЯКА – молоток.
ЗАЧАРОВАНИЙ – любитель хильнути чарку.
ПОМИЛИТСЯ – помитися з милом.
ТЮЛЬ – чоловік тюльки.

Яків БРАНИЦЬКИЙ.
Київська обл.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

«Подай рученьку»

(Сердитий лист до редакції газети)

ПАНЕ редакторе і всі працівники редакції! Навіщо ви обманюєте людей? Зокрема одиноких громадян, вдівців і таких нещасних розлучених, як я? Ваша рубрика «Подай рученьку» – липа. Заявляю авторитетно, як постійний ваш абонент Юрій С.

Зв'язався через вашу газетку з Оленою В. Це та, котра повідомила, що має власну квартиру, голубі очі і ще там щось. Для мене головне – квартира, бо давно мрію жити не в селищі міського типу, а в справжньому місті.

Зустрілись. Справді гарна. Двокімнатна, з кухнею, ванною і всім прочим. І Олена нічого! Вся в кучерях і сережках. Ще й пахтить від неї отими імпорними духами, яких ніхто не п'є. Бо дорогої. Словом, Олена трохи нагадує мою першу дружину Клаву... чи то пак Галину. Почали налагоджувати контакт. Як інпланетянина. Ніби вона з Марса прилетіла, а я звалився з Юпітера. Від хвилювання я закурился.

– Так ви ку-урите-е?! – вигукнула, наче я сигареткою їй п'ятку припік. – Може, й випиваєте? Не люблю поганих звичок!

Я широко здивувався:

– Як ж це погані звички? Погані – коли чоловік на ніч додому не приходить, а як приходить – б'є тарілки й шибки, надіває жінці на голову каструлю з холодним борщем або супом. Та зі мною, одразу признаюся, не часто таке буває, ви не бійтеся. – А я не боюся, – закопилила губу, – адже ми бачимось уперше і востаннє. Гуд бай!

– Ха-ха, – кажу. – Ауфвідерзейн, фіфочка!

Чергова кандидатка Рита М. Якщо вірити вашій газетці, у цієї теж ангельський характер і зовнішність єгипетської цариці... Забув кличку.

Ну, познайомились. Не цариця й не ангел, але молодий – клас. І ще сподобалося її ім'я, бо Ритою звалася моя друга... чи то третя подруга жині. Думаєте, ця Рита і подала рученьку? Еге! Одразу зацікавилася моїм віком. Губа не дура! Вона, бачте, хоче чоловіка не старшого за сорок років. Сказав, що маю тридцять два.

– А не п'ятдесят два? – відкрила свого чорного рота.

Показав сторінку паспорта. Подивилась і:

– Паспорт не фальшивий?

Тут мене й зачепило за живе:

– Ви чоловіка шукаєте, – питаю, – чи ловите злочинця небезпечного?

Почервоніла і мовчить. А тоді почали глибше знайомитися. Рита показала фотографію доньки, яка на той час була в якоїсь бабусі. Щоб зробити мамці приємне, похвалив:

– Ач, яка щетушечка!

– Чому ви думаєте, що вона щебетушечка?

– Та у неї ж, – кажу, – навіть на фото рот відкритий і язичок на губках. Як у цуценяти в спеку.

Рита знову почервоніла (мабуть, від задоволення) і цікавиться:

– А у вас дітей немає?

– У мене немає, – відповідаю. – У жінок – є.

– У яких жінок? – аж роззявила рота.

– Ну... в колишніх.

Ритине личко з червоного стало білим.

– А скільки їх у вас?

– Шість. Чи сім...

– Жі-іно-ок?!

– Ай-я-яй, – скрушно похитав я головою. – Як ви могли подумати? Хіба я схожий на турецького султана?

– То дітей шестеро. Чи семеро... А жінок тільки чотири було. Ви будете п'ята.

Рита недовго думала і відрізала, що п'ятою бути не бажають. Ну і... помахали одне одному рученьками...

Про Софію Н. і згадувати не хочеться. Виявилася двоюрідною сестрою моєї останньої... чи то пак передостанньої благовірної Варі... чи то пак Тамари. Утік через балкон. Розпанахав штани, загубив черевик. А якби не другий, а сьомий поверх? Були б тапочки білі та духовка музика за рахунок благодійної організації.

Отакі ваші абоненти, добродію редакторе і всі працівники редакції. Отакі жінчини тепер. Їм геніїв-розумак подавай, а не нормальних мужчин, як я.

Тепер про діло. Хто відшкодує мені витрати, до яких призвела ваша газетка? На кого надіятися можна? Я ж позичені гроші витрачав на конверти, автобус і телефон. Плюс черевки і порвані штани. Ну, трохи компенсую пляшками в куцах парку. А решту? Якщо ви бідна фірма, то замість компенсації самі складіть і надрукуйте ще одного листа мого.

Пишіть, значить, так: «Шукає вірну подругу життя підтоптаний чоловік, який страждає склерозом, артритом, неврозом і глухий на ліве вухо. Чотири рази одружувався, сім разів розлучався, тричі лікувався від алкогільної залежності, двічі притягався, один раз відсидів.

П'є і курить. За день висмалює пачку, а за ніч – півпачки. Б'є вікна, двері і ганяється за сусідами. Уночі хропе, а вдень матюкається».

Якщо на такий лист котрась відгукнеться і подасть рученьку, ото вже буде моя-а-а! До гробової дошки!

Григорій ШИЯН.
Дніпропетровська обл.

Народні усмішки

Зустрілися два вже підтоптані дядьки. Один запитує іншого:
– Ти чого такий сумний?
– Та їх сьогодні в тролейбусі, а там така гарна дівчина сиділа! Ну, я не витримав і підморгнув їй грайливо.
– А вона?
– Підвелася і запропонувала мені своє місце...

В аптеці.
– У вас є ацетилсаліцилова кислота?
– Ви, напевно, маєте на увазі аспірин?
– А-а-а, точно! Аспірин. Постійно забуваю це слово.

– Кажуть, що ходити босоніж дуже корисно для здоров'я.
– Та я давно це знаю по собі! Коли вранці прокидаюся нероззутий, то в мене завжди болить голова.

Іронізми

- Легко нести хрест. Якщо він золотий...
- Де не посій, там і вродить. А врожай який?
- Не стій під стрілою! Іди працювати.
- Іронія долі. Зовсім недавно одні дотримувалися морального кодексу, а інші – дбали про матеріальні статки. Тепер перші потерпають матеріально, а інші – морально вдоволені.
- Серце, як у вола, а такий безсердечний!
- Сухим виходить з води. Йому ж море по коліна!
- Лейтенант дорожньої поліції, а дачу буде, як генерал.
- Вийшов у люди через чорний хід.
- Егоїст: і в очах коханої бачив лише себе.
- Безталанний: навіть начальнику не вмів догодити.
- Доводячи кожному, що він інтелігентна людина, брав тих, хто не погоджувався, за петельки і лаявся останніми словами.
- Слово – не горобець. Слово – сорока.
- Людина він так собі, але ходить з охоронцем.
- Вибився в люди. Тепер – гірше звіра.
- Ворон ворону око не виклює. На те є кілери.
- Вовк ситий, якщо є вівці.

Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

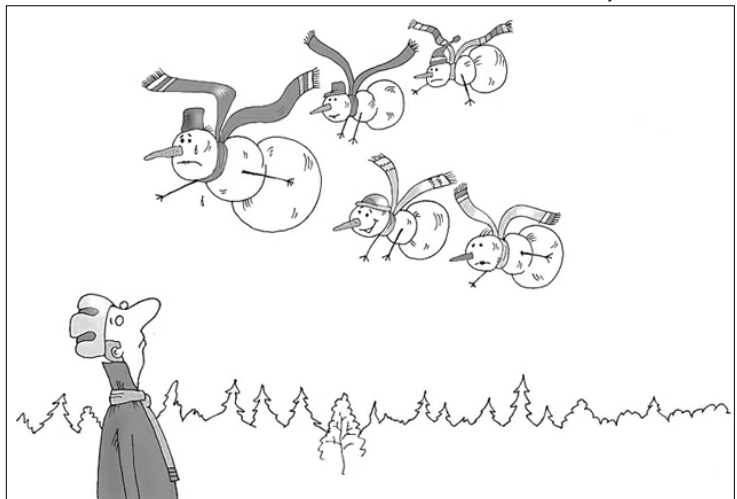
Мал. Ігоря КІЙКА.

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Мал. Руслана БОГУША.

Реклама. Оголошення

«Шановні покупці! Сьогодні приємна акція: якщо ви зможете пред'явити документ про народження в сорочці, то безплатно отримаєте труси!»
«Спеціальна банківська програма: безвідсотковий кредит тим клієнтам, які виб'ють повернення кредиту з попереднього позичальника!»
«Читаючи Біблію, ви знатиме, що людям належить робити в житті. Читаючи наш журнал, ви дізнаєтесь, що люди насправді роблять».
«Продам дублянку із шкіри молодого дерматина».
«Ковбаса свіжа, напівкошерна!»
«Запрошуємо відчутти смак популярних кухонь світу!»
Грузинська кухня: хінкалі, сациві...
Східна кухня: шашлики, манти...
Російська кухня: весілля, банкети, поминки...»

Запитаннячка

А загублені комуністичною партією «ум, честь і совість нашої епохи» тепер слід вважати недійсними?

Степан ГРИЦЕНКО.

Скрипуча байка

Розхиталися Двері Старі – їх Новими мерщій замінили: розцяцьковані знизу й вгорі, лиш... скриплять, як і перші скрипіли!

Двері – люкс, і не в них, видно, суть: їх-бо Завіси держать Іржаві...

О-ох, зі скрипом реформи йдуть у нашої молодій державі!

Василь ШУКАЙЛО.
Черкаська обл.

• І СМІХ І ГРІХ

Сам винен

З м'ясом дід стоїть на ринку
Вже багато часу.
Підійшла одна бабуся:
– А почім це м'ясо?
– Дев'яносто, й віржу
Хоч з якого боку!
– Дуже цапик ваш худенький,
А ціна – нівроку!..
– Я дешевше, – дід їй каже, –
Не продам нізащо!
Ви якби отак хворіли,
То були б не кращі!..
– А навіщо ж було різати,
Як тварина хвора?
– А ніхто його й не різав!
Сам він здох... учора!

Степан ГРИЦЕНКО.